

EMİNİST TAHAYYÜL
akademik arařtırmalar dergisi

5-6-7 Şubat 2025

özlem güçlü

Feminist Tahayyül, 6(1): 181-186.
(Sanat)

ISSN: 2774-8111

feministtahayyül
CİLT 06/1 ŞUBAT 2025

YAKINLIK

5-6-7 Şubat 2025

özlem güçlü

5.2.25

tahta bir masada, kendi kendime kalabildiğim, yazı yazdığım ve sadece, tahta bir masada kendi kendime kalabildiğim, yazı yazdığım için mutlu olduğum bir an. ışık iç mekanlarda nadiren rastlanan bir şekilde iyi. saniyenin onda birinde, zihnim yapmam gerekenleri, yapmak istediklerimi ve yapmak istemediklerimi unutmamak için sıraladığım listelere sığıyorum. yazmaya devam ediyorum, tahta masaya geri gelebilmenin tek yolu bu. çenemi sıkılmaktan elmacık kemiklerim ağrıyor. çıkık elmacık kemiklerim yerinden çıkacak gibi. Advil'in yeşili neon bir şeritte aklımdan geçiyor. çene botoksu yaptırsam mı tekrar? a) param yok; b) gülüşümü değiştiriyor. kredi kartı borçlarıma daha da batmayı göze alsam, yarım bir gülüşten emin değilim. "sağlık için" dendiğinde yüzünde o klişe botoks etkisi olmayacak sanıyorsun ama gülüşümün sol tarafı resmen tıkalı. sağdan tam gülebilmeye, soldan yarım kalmaya "evet" diyor muyum? demiyorsam, acı içindeki elmacık kemiklerimle ve ağrı bulutundaki gözlerimle neye "hayır" diyorum?

1- terapi, haftada bir

2- antidepresan, günde 20mg

3- meditasyon sabahları ve gün içinde bazen

4- pilates, haftada iki

5- vücut, ayak ve bukkal masajı, ara ara param oldukça -pardon kredi kartımda yer oldukça.

ne yapsam çenem gevşemiyor. uyurken, rüyamda olan ya da olmayanlarla kenetleniyor; uyanıkken, hayatta olan ya da olmayanlarla kenetleniyor; kendimi yakalıyorum, dilimi üst damağımın arkasına alıyorum, ağzımı gevşetiyorum:

“sıkma kendini”

karlar içinde insanlar yanarak öldü.

“sıkma çeneni”

köpekler diri diri gömüldü.

sıyırmadıysam hâlâ, yani tamamen

çenemi sıkabildiğimden sanırım.

diri diri köpek gömen insanlar

bunu videodan izleyen ben

bu tanıklıkla yaşamak ne demek?

unufak.

Unufak. Rober’in kitabını ilk çıktığı gün almıştım, hâlâ okumadım. ferah bir zamana bıraktım: sanki hiç gelmeyecek gibi.

depremin yıldönümü. bir değil iki yıl geçtiğini fark etmem en az 15 saniyemi alıyor.

herkesin ölmeye bırakıldığı

kimsenin ceza almadığı bir günün ertesinde

ne olur?

unufak.

süreğen felaketler ikliminde, istisna değil rutine dönmüş bir şiddet yakıcılığı içinde nasıl oluyor da bir iç/im kalmış gibi meditasyon yapıyorum acaba? çenemi sıkıttığım yeri açıyorum, dilimi üst damağımda geriye alıyorum. biraz gevşiyor ağzım. sağ elimle göğsümde birkaç daire çiziyorum. göğsümdeki sıkışmayı açamıyorum. ölmeniz fark yaratmadığında, hayatta kalmak için kendine şefkat zarurettir. audre lorde muydu bell hooks muydu bunu söyleyen, bildiğimden emin olmam en az 13 saniye alıyor.

doğrudan, dümdüz, gerçekten bir soru: nasıl yapıyorum? bunu yazarken oturduğum lokantadan üzerime sinen yemek -yok, yağ- kokusu burnuma geliyor. ağır yabancılaşma içeren az önce kurduğum cümle hızla uzaklaşıyor. bu arada telefonuma bir tanıdığımın Instagram mesajı düşüyor: “yasadan sonra olanlarla nasıl başa çıkıyorsun?” çıkamıyorum. insanların kendilerini nasıl yakabildiğini anlıyorum, zihnim değil, bedenim biliyor. annemin “allahım sen yardım et!” duasını tüm ünleleriyle anlıyorum, ilk defa. bedenim biliyor, artık. delirmek değil de niye sıyırmak dendiğini anlıyorum: fyyttttt: hop, gitti kafa.

depremde bacaklarını kaybeden Onur, ileriye dönük hayallerimiz olmalı, diyor. daha iyi bir gelecek için uğraşmamız lâzım. sıkıttığım çenem, unufak olan içim, kendime tüm yabancılaşma lüksüm, anlayan bedenim, sıyıran kafam: utanca batıyor, boka batar gibi.

üstüne alması gerekenlerin almadığı utanca, batıyorum.

oturduğum masanın karşısında bir o yana bir bu yana giderek telefonuyla konuşan kişiyi Nedim'e; tam bu cümleyi yazarken ve bunu nasıl farkettim diye düşünürken onun önünden geçen kalabalık gruptan bir kadını da Sibel'e benzetiyorum. Sibel'e acayip benziyor. Nedim'in Londra'da ne işi var?! adam telefonu kapatıp ergen kızıyla buluşuyor. kız somurtkan bir şekilde adamın ona sarılmasına izin veriyor. sonra parlak rujunu -pardon, lipstickini- tazeliyor. yok, Nedim'e hiç benzemiyor.

canlılığı ısıdan anlayabilen o makineyi hayal ediyorum. kordon gibi mi, fotoğraf makinesi gibi mi, dozer gibi mi acaba? günlerce "anladı" o makine. anneannesiyse Nedim'in yaşadığını anladı, bedenlerini bildi. makine. günlerce. 6 gün. enkazı kaldırabilsin diye vinci İstanbul'dan göndermeyi denediler. devlet yoktu. 6 gün. makine vardı. sıcaklığını anladı, bedenini bildi. Nedim'in Londra'da ne işi var?! ergen kızı şu sıralar terapiden çıkıyor olmalı, bugün Çarşamba çünkü. çenemi sıkıttığım yeri gevşetiyorum, dilimi üst damağımda geriye alıyorum. Mine arıyor; amputasyon sonrasında yerleştirdiğimiz geçici yuvasında neredeyse iki yılını dolduran tripodumuz Abbas, arada çiş kaçırmamasını bu sefer hiiiiç dert etmeyecek bir insana yuvalanıyor. ağlıyorum. ağlıyoruz. çiş temiz bir şey ayrıca. derdinize -ben küfür etmem genelde, kendi kendime küfür edip ağız dolusu bela okuyabiliyorum iki yıldır: derdinize sışıim.

Nedim'i özlüyorum. bir an sıcaklığını hissediyorum gibi oluyor. sonra kayboluyor. makine neye benziyordu? termal hafıza. tenin sıcaklığını ne kadar süre hatırlayabiliriz acaba? termalin bir zamanlar sadece yemek çantası ya da M&S içliklerini hatırlattığı bir anlam dünyasında Nedim'i özlemek nasıl bir şeydi? hiç hatırlamıyorum.

6.2.25

sabah Instagram’da anma videolarını izlerken ve haberleri okurken çok ağlıyorum. Nedim yanıbaşında. Nefesim kesiliyor. yüzümü yıkamaya gidiyorum. Elhum çekyatın yanındaki masaya yatmadan bir bardak su bırakmış. gece uyanırsam ve susamış olursam içeyim diye. susamamıştım aslında ama tabii ki içiyorum. böylesi bir ihtimam, böyle bir jest sana yapılıyadı Nedim. hayatta olurdun belki de. gülümserdin. sağı soluna denk, dolu dolu bir gülümsemeyle sarılırdık. yatağa geri dönüyorum, defterimi alıyorum, bu son kısmı dün yazdıklarına ekliyorum.

Elhum’ın uyanmasını bekliyorum. sadece canlı olanlar arasında mümkün olan o sarılmayı yapabilmek için. hava soğuk ve güneşli, diye yazıyorum. yazmayı bırakamıyorum. vedalaşamadığında bırakmak mümkün mü? çukura atılan köpeklerin görüntüsü aklımdan tekrar geçiyor.

Elhum uyanıyor. günaydın. sarılıyoruz. ağlıyorum. hiçbir şey söylemeden daha sıkı sarılıyoruz. geleneksel yıllık portakal marmeladını yapmak için mutfağa geçiyoruz. portakal en sevdiğim meyve, galiba. onun soyduğu kabukları ben kesiyorum. geniş bakır bir leğen içinde, beş tane kesme bıçağının yanyana olduğu ilginç bir bitki makasıyla. İngilizlerin icatları. makine. biliyor. çok keskin eline dikkat et, diyor Elhum. portakal kokusunun iyileştiren, neşenlendiren bir etkisi var, bedenim biliyor. neşelenmiyorum. Elhum sırtımdan sarılıyor, ağlıyorum. daha sıkı sarılıyor. koku keşke yazıya dökülebilse.

7.2.25

sabah uyanıp perdeleri açtığımda ilk gördüğüm şey karşı evin çatısında bir sincap. ay ne şirin. ah benim tatlım. derken, oyuncu değil telaşlı olduğunu fark ediyorum. çatıya çıkmış, şimdi inemiyor. bir sağa bir sola gidiyor. olmuyor. düz duvara tırmanmaya çalışıyor. olmuyor. tekrar bir sağa bir sola gidiyor. tekrar tekrar. olmuyor. panik içinde. panikliyorum. onu seyretmek dışında ne yapabilirim? karşı eve mi gitsem? ortalığı ayağa kaldırmadan bu tatlıma yolunu bulmada nasıl yardım edebilirim? itfaiye? ortalığı ayağa kaldırarak bu tatlıma yolunu bulmada

nasıl yardım edebilirim? bağırsam mı? çatıdan aşağı sarkıyor. yüreğim ağzımda beyaz duvarda kollarını aşağı sarkıtmasını izliyorum. olmuyor. geri çıkıyor. çatının köşesinde arka ayaklarının üzerinde yükseliyor. sonra gözden kayboluyor. nereye gitti? yüreğim ağzımda. 11 saniye sonra tekrar görünüyor, su borusunun üzerinde ilerliyor. oradan nasıl ineceksin yer yok ki?! borunun sonunu ben görüyorum o görmüyor, diye düşünüyorum. sadece görerek sadece insanlar ilerler. bedeni biliyor. az önce kollarını aşağı sarkıtarak inmeyi denediği pozisyonu tekrar alıyor, yüreğim ağzımda. ilk anlamıyla. düz duvardan aşağı doğru, dört ayak, minik minik ve hızlı hızlı adımlarla iniyor: seni küçük gekko. başarıyor, oh! bravo sana bravo, bağıryorum, Türkçe. gülüyorum. büyük bir nefes veriyorum. oh!

akşam eve dönüp kapıyı açar açmaz, portakal kokusu burnumdan içeri girip bedenime doluyor. bir portakal tütsüsü, bir portakal örtüsü. gece uyku tutmuyor. defterimi alıp sabahki sincap kurtuluş hareketini yazıyorum. yazarken kalbim sıkışıyor. çenemi sıkmaktan elmacık kemiklerim yerinden çıkacak gibi ağrıyor. çarpıntı. derin bir nefes alıyorum. o minik bedenim çatıdaki paniği bedenimde. bedenim biliyor. büyük bir nefes veriyorum. evi saran portakal kokusu aklıma geliyor. artık burnuma gelmiyor. portakal kokusundan kalın bir örtü, bir anneanne battaniyesi. masada Elhum'ın bıraktığı bir bardak suyu görüyorum. battaniyeye, gömülüyorum.